

face... (Teatrul Inexistent și Teatrul Act din București), cel din urmă putând deveni un model pentru cum ar fi trebuit să se prezinte de fapt tinerii artiști la festival.

E normal ca, într-un asemenea context, să se ivească o seamă de întrebări, cum ar fi:

- dacă „oferta”, la preselecție, părea destul de generoasă (având în vedere faptul că numai la secțiunea Individual s-au prezentat vreo 30 de candidați), iar noi am văzut ceea ce am văzut, să-nțelegem că acesta este nivelul actualului învățământ superior de teatru? Faptul ar trebui să ne neliniștească! Totuși, de ce au lipsit aproape în totalitate studenții și absolvenții Universității de Artă Teatrală și Cinematografică din București, și cu desăvârșire cei ai Academiei de Artă Teatrală din Târgu-Mureș?

- să-i îndepărteze, oare, pe cei mai serioși posibili candidați tema (care riscă să se eternizeze) „Alteritate”? Oricum nu o respectă nimeni, poate cel mult juriul, care, ce-i drept, de la an la an devine tot mai îngăduitor;

- să fie de vină absența unei mize

suficient de puternice? Dar care ar fi aceea? În acest an au fost prezenți mai mulți directori de teatru - unii dintre ei fiind și regizori -, care au mărturisit că au venit pentru a „culege” tinere talente. Dar ce le rămânea de cules?

Dacă echipa organizatorică, profesionistă prin excelență, s-a obișnuit, de-acum, să administreze cum se cuvine puținele fonduri apărute pe ultima sută de metri, nu la fel de îndrăzneți s-au dovedit a fi și tinerii actori. Cei mai mulți - și, din păcate, cei mai serioși - au renunțat, probabil, la ideea de a concura tocmai pentru că anunțul „tinerii” festivalului s-a făcut foarte târziu. În preajma vacanței, a concediilor. Unii dintre ei or fi fost de-acum plecați din localitatea în care învățau sau aveau angajamente și nici nu au mai apucat să afle de existența Galei... Alții poate că-și făcuseră deja alte planuri. Mai mult, să nu uităm că, pentru preselecție, nu li se decontează participanților decât drumul. Or, hotelurile, în București, sunt scumpe, mâncarea la fel... Mă gândesc că o selecție

făcută din timp, chiar prin locurile în care junele talente învață sau lucrează - școli, teatre -, de către un grup mic de oameni tineri, care-și cunosc bine generația, ar fi mai eficientă. De asemenea, organizarea, pe parcursul desfășurării festivalului, a unor ateliere de creație mai atrăgătoare, susținute de regizori importanți, ar putea incita. Poate că nici ideea de anul trecut, ca momentele cele mai izbutite să fie reluate pe o scenă bucureșteană - idee susținută și pusă în practică de către directorul Galei, Cornel Todea -, n-a fost tocmai rea.

În fine, nu știu cum ar fi mai bine, dar o schimbare trebuie să se producă. Altfel, Gala Tânărului Actor riscă să fie din ce în ce mai bine organizată, să atragă din ce în ce mai mulți oaspeți care se vor simți din ce în ce mai bine în preajma unor gazde din ce în ce mai ospitaliere și cărora - invitați și organizatori, deopotrivă -, într-un final, nu le va mai rămâne decât să discute între ei despre criza teatrului.

Marinela Țepuş

BUCUREȘTI

Acoperire financiară maximă

Atunci când intră în discuție o firmă precum Connex, lucrurile se schimbă. Nu mai de parte, Teatrul Act a fost ridicat din temelia de compania menționată. Așa s-a întâmplat, la modul figurat, și cu Festivalul Humorr, care a avut de curând ediția a treia. Ce au adus banii?

Mai întâi că, neavând nevoie nici măcar de profitul formal obținut prin vânzarea de bilete, Connex-ul și-a permis să ofere publicului prezență gratuită, obținând în schimb, dacă mai era cazul, creșterea popularității. Dar, evident, și foarte multă bătaie de cap: bucureștenii chiar au răspuns la chemare, și dat fiind că erau invitați la singurul festival de gen (este, de altfel, și prima dată când *horror*-ul autohton nu este asociat cu Dracula). Timp de cinci zile, au venit cu aproape o oră înainte, s-au înghesuit pe treptele teatrului și nu mult a lipsit să se întocmească liste, în ordinea so-

Organizatorii mai tuturor festivalurilor (de teatru) din România se plâng, pe bună dreptate, de lipsa banilor. Unii dintre ei pun și absența ideilor pe seama insuficienței financiare, devenită de la sine înțeleasă. Vorba unui personaj dintr-o nuvelă de Bassarabescu: „Pe noi să ne iertați că, de, ca la țară!”. Ca la festival, adică pe sponci. Există însă și excepții.

sirii. Noroc cu hotărârea spontană a organizatorilor, de a le permite accesul în sală doar spectatorilor invitați. Ceea ce a anulat, inevitabil, „intrarea liberă”.

Dărnicia materială a Connex-ului nu s-a dezmințit nici când a fost vorba de premii: în afară de sume frumoșele, excursii prin diverse orașe ale lumii. Acordarea premiilor a fost surprinzătoare. Aici, festivalul a cam scârțâit, ca ușile dintr-o casă băntuită. Dintre toate spectacolele selectate ca să participe la Humorr (exceptându-le pe cele laureate, au mai fost **Don Juan moare ca toți**

ceialți, montat de Alice Barb, **Domnul și doamna Oval**, al Theoderei Hergelegiu, **Job**, făcut la Naționalul târgumureșean de Radu Afrim, și **Podu'** în regia lui Horațiu Mălăele), premiul pentru cel mai bun dintre ele a revenit lui **Azi... mă Ubu**, care nu e mai mult decât o producție aflată aproape exclusiv pe umerii unei actrițe pline de forță, Coca Bloos. În plus, mutată din barul Green Hours, unde se reprezintă cu succes de peste un an, montarea s-a dovedit, în foaierea de la etaj al Teatrului Odeon, imposibil de urmărit cu privirea de către alți spectatori decât cei din

primul rând (unde se afla și juriul). Premiul pentru cel mai bun actor i-a fost dat, cu humor(or), pentru interpretarea personajului mut care a mînuit violoncelul, lui Vasile Nedelcu, regizor al montării și cu vio-

decît într-o casă a groazei?! Prin urmare, ca să corespundă cu „personajul”, Teatrul Odeon, unde s-a desfășurat festivalul, a fost costumat de - în final, premiul - Dragoș Buhagiar, într-un veșmânt spăimos, verde Connex, din

trei exemplare *off* produse de studenți la Regie, dintre care doar **Noaptea asasinilor** aparținând U.A.T.C.-istului Alexandru Berceanu se poate numi spectacol și onorează un festival de asemenea (dorită) amploare.

Și cu violoncelul ce facem? de Matei Vișniec

loncelul ce facem?, mult mai potrivită ca să fi primit premiul pentru cel mai bun spectacol.

Am avut sentimentul că, mai curînd decît de dragul artei pe care a îngrămădit-o în cele cinci zile, Humorro-ul a existat ca să sprijine imaginea Connex-ului, generos și inventiv. Unde se poate întîlni umorul negru

care, cînd nu te așteptai, apăreau ba o domniță cu lacrimi de sânge, ba niște strigoii care băteau step, ba o cioară ale cărei croncăneli, mai curînd sprintene decît fioroase, au fost apreciate de public. Pe de altă parte, alături de cele două secțiuni din concurs, LeThalia și SchizoGraphia, au mai fost, mai mult ca să... fie,

Poate că e inevitabil ca, atunci cînd organizatorul unui eveniment cultural este un „mamut” din afara familiei artistice, panourile publicitare să pară mai făloase decît „manifestările” însele. Și, la urma urmei, ar trebui să ne obișnuim cu noua dictatură, cea a *advertising*-ului.

Mirona Hărăbor

BISTRIȚA

Adecvare, măsură, concordanță, punctualitate

Festivalul de „altfel, altceva, altundeva”, organizat de Centrul Internațional pentru Artă Contemporană și Fundația Culturală Contemporania, adică, în termeni mai personali, de admirabilii Alina Moldovan și Mihai Iancu, n-a reușit, în ciuda unor colocvii, în general, de bună și dialectică dezbateri intelectuală, să definească - decît parțial,

sumar, confuz - primii doi termeni (altfel, altceva), dar mulțumitor pe cel de-al treilea (altundeva). Respectiv, altundeva înseamnă nu numai „la Bistrița”, ci și în teatre independente (ne-instituționale) și, din cînd în cînd, în spații non-convenționale. Drept care voi asocia, pînă una-alta, în ceea ce mă privește, Altfest cu teatrul independent.